

ΣΚΟΤΕΙΝΗ

31 εβδομάδες στη λίστα best sellers των *New York Times*

ΑΓΑΠΗ

COLLEEN

Συγγραφέας των *Τελιώνει με εμάς*, *Πληγωμένες καρδιές*

HOOVER

Για τις δύο καλύτερες φίλες μου που τυχαίνει να είναι και αδελφές μου, τη Λιν και τη Μέρφι.

Κεφάλαιο Ένα

ΤΕΪΤ

«Κάποιος σε μαχαίρωσε στον λαιμό, νεαρή μου». «Γουρλώνω τα μάτια μου και γυρίζω αργά προς τον ηλικιωμένο κύριο που στέκεται δίπλα μου. Πατάει το κουμπί του ασανσέρ και με κοιτάζει. Χαμογελάει και δείχνει τον λαιμό μου.

«Το εκ γενετής σημάδι σου», λέει.

Το χέρι μου πηγαίνει ενστικτωδώς στον λαιμό μου και αγγίζω το σημάδι σε μέγεθος μικρού κέρματος ακριβώς κάτω από το αφτί μου.

«Ο παππούς μου έλεγε ότι η θέση αυτών των σημαδιών υποδεικνύει πώς έχασε κάποιος τη μάχη σε μια περασμένη ζωή. Υποθέτω ότι σε μαχαίρωσαν στον λαιμό. Βέβαια, θα πρέπει να ήταν γρήγορος θάνατος».

Χαμογελάω, αλλά δεν ξέρω αν πρέπει να φοβηθώ ή να το διασκεδάσω. Παρά το κάπως μακάβριο θέμα συζήτησης, δεν μπορεί να είναι επικίνδυνος. Το καμπουριασμένο σώμα και το τρέμουλο δείχνουν ότι είναι τουλάχιστον ογδόντα ετών. Κατευθύνεται αργά προς τη μία από τις δύο κόκκινες βελούδινες

πολυθρόνες που βρίσκονται στον τοίχο δίπλα στο ασανσέρ. Κάθεται στη μία βογκώντας και με κοιτάζει ξανά.

«Πηγαίνεις στον δέκατο όγδοο όροφο;»

Μισοκλείνω τα μάτια μου καθώς σκέφτομαι την ερώτηση. Για κάποιο λόγο ξέρει σε ποιο όροφο πηγαίνω παρόλο που αυτή είναι η πρώτη φορά που πατάω το πόδι μου σε αυτό το συγκρότημα κατοικιών και σίγουρα η πρώτη φορά που βλέπω αυτόν τον άντρα.

«Μάλιστα, κύριε», λέω επιφυλακτικά. «Εργάζεστε εδώ;»

«Ναι, πράγματι.»

Δείχνει με το κεφάλι προς το ασανσέρ και το βλέμμα μου πηγαίνει στα φωτεινά νούμερα. Έντεκα όροφοι μέχρι να φτάσει στο ισόγειο. Παρακαλώ να έρθει γρήγορα.

«Καλώ το ασανσέρ», λέει. «Δεν νομίζω ότι υπάρχει επίσημος τίτλος για τη δουλειά μου, αλλά μου αρέσει να λέω ότι είμαι πιλότος δεδομένου ότι στέλνω τον κόσμο μέχρι και είκοσι ορόφους ψηλά».

Ακούγοντας τα λόγια του χαμογελάω, γιατί και ο αδελφός και ο πατέρας μου είναι πιλότοι. «Πόσο καιρό πιλοτάρετε αυτό το ασανσέρ;» ρωτάω ενώ περιμένω. Ορκίζομαι ότι αυτό το αναθεματισμένο ασανσέρ είναι το πιο αργό που έχω δει ποτέ.

«Από τότε που μεγάλωσα πολύ για τη δουλειά του συντηρητή. Δούλευα σε αυτό το κτίριο τριάντα πέντε χρόνια πριν γίνω πιλότος. Και στέλνω κόσμο ψηλά πάνω από δεκαπέντε χρόνια. Ο ιδιοκτήτης μου έδωσε αυτή τη δουλειά από οίκτο, για να έχω κάτι να κάνω μέχρι να πεθάνω». Χαμογελάει στον εαυτό του. «Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι ο Θεός με προόριζε για σπουδαία πράγματα, αλλά έχω καθυστερήσει τόσο πολύ, που δεν πρόκειται να πεθάνω ποτέ».

Γελάω και εκείνη τη στιγμή ανοίγουν επιτέλους και οι πόρτες του ασανσέρ. Σκύβω να πιάσω τη λαβή της βαλίτσας μου και γυρίζω προς το μέρος του μια τελευταία φορά πριν μπω μέσα. «Πώς σας λένε;»

«Σάμιουελ, αλλά μπορείς να με λες Κατ», λέει. «Όλοι έτσι με φωνάζουν».

«Έχεις εκ γενετής σημάδια, Κατ;»

Χαμογελάει. «Η αλήθεια είναι πως έχω. Φαίνεται ότι στην προηγούμενη ζωή μου κάποιος με πυροβόλησε στον κώλο. Θα πρέπει να πέθανα από αιμορραγία».

Χαμογελάω και φέρνω το χέρι μου στο μέτωπό μου για να τον χαιρετήσω σαν πραγματικό αεροπόρο. Μπαίνω στο ασανσέρ, γυρίζω προς τις ανοιχτές πόρτες και θαυμάζω τη χλιδή του λόμπι. Αυτό το μέρος με τις επιβλητικές κολόνες και το μαρμάρινο δάπεδο μοιάζει περισσότερο με ιστορικό ξενοδοχείο παρά με συγκρότημα κατοικιών.

Όταν ο Κόρμπιν μου είπε ότι μπορώ να μείνω μαζί του μέχρι να βρω δουλειά, δεν είχα ιδέα ότι ζούσε σαν πραγματικός ενήλικας. Νόμιζα ότι θα ήταν σαν την προηγούμενη φορά που τον επισκέφτηκα, αμέσως μόλις τέλειωσα το σχολείο, τότε που είχε μόλις αρχίσει την εκπαίδευση του πιλότου. Αυτό ήταν τέσσερα χρόνια πριν, σε ένα διώροφο, ετοιμόρροπο κτίριο. Κάτι τέτοιο περίμενα και τώρα.

Σίγουρα δεν περίμενα ένα μεγαθήριο ακριβώς στην καρδιά του Σαν Φρανσίσκο.

Γυρίζω και πατάω το κουμπί για τον δέκατο όγδοο όροφο και μετά κοιτάζω ψηλά τον τοίχο από καθρέφτη. Πέρασα όλη τη χτεσινή μέρα και το μεγαλύτερο μέρος της σημερινής πακετάροντας όλα μου τα υπάρχοντα στο διαμέρισμά μου στο Σαν Ντιέγκο. Ευτυχώς δεν έχω πολλά. Αλλά επειδή έκανα μόνη

μου τη διαδρομή των οχτακοσίων χιλιομέτρων, η εξάντληση είναι φανερή στο πρόσωπό μου. Τα μαλλιά μου είναι μαζεμένα σε έναν χαλαρό κότσο στην κορυφή του κεφαλιού μου, που τον έχω στερεώσει με ένα μολύβι γιατί δεν μπορούσα να βρω ένα λαστιχάκι ενώ οδηγούσα. Τα μάτια μου συνήθως έχουν το ίδιο ανοιχτό καστανό χρώμα με τα μαλλιά μου, αλλά τώρα έχουν κάνει σακούλες και δείχνουν δέκα τόνους πιο σκούρα.

Ψάχνω στην τσάντα μου για ένα ενυδατικό χειλιών, ελπίζοντας να τα σώσω πριν αρχίσουν να δείχνουν τόσο ταλαιπωρημένα όσο το υπόλοιπο πρόσωπό μου. Μόλις οι πόρτες του ασανσέρ αρχίζουν να κλείνουν, ανοίγουν ξανά. Ένας τύπος πλησιάζει βιαστικά και μπαινεί στο ασανσέρ αφού χαιρετάει τον ηλικιωμένο άντρα. «Σε ευχαριστώ, Καπ», λέει.

Από το εσωτερικό του ασανσέρ δεν μπορώ να δω τον Καπ, αλλά τον ακούω να γρυλίζει κάτι. Δεν ακούγεται πρόθυμος να του πιάσει την κουβέντα όπως έκανε με εμένα. Ο άντρας είναι το πολύ τριάντα. Μου χαμογελάει και καταλαβαίνω αμέσως τι περνάει από το μυαλό του δεδομένου ότι μόλις έβαλε στην τσέπη του το αριστερό του χέρι.

Το χέρι με τη βέρα.

«Στον δέκατο», λέει χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω μου. Το βλέμμα του πέφτει στο ντεκολτέ μου και μετά στη βαλίτσα δίπλα μου. Πατάω το κουμπί για τον δέκατο όροφο. *Έπρεπε να έχω φορέσει ένα φούτερ.*

«Μετακομίζεις εδώ;» ρωτάει κοιτάζοντας απροκάλυπτα το στήθος μου.

Γνέφω, αλλά αμφιβάλλω πως το είδε δεδομένου ότι το βλέμμα του δεν ανέβηκε καν στο πρόσωπό μου.

«Σε ποιον όροφο;»

Ωχ, όχι, μην το κάνεις αυτό. Καλύπτω με τα χέρια μου τα

κουμπιά που βρίσκονται δίπλα μου για να κρύψω τη φωτεινή ένδειξη για τον δέκατο όγδοο όροφο και μετά τα πατάω όλα, από το δέκα ως το δεκαοχτώ. Κοιτάζει μεπρδεμένος.

«Δεν σε αφορά», του λέω.

Γελάει.

Νομίζει ότι αστειεύομαι.

Ανασηκώνει το σκούρο πυκνό του φρύδι. Είναι ένα όμορφο φρύδι, σε ένα όμορφο πρόσωπο, σε ένα όμορφο κεφάλι, σε ένα όμορφο σώμα.

Ένα παντρεμένο σώμα.

Καθοίκι.

Με είδε να τον παρατηρώ και μου χαμογελάει προκλητικά – μόνο που δεν τον παρατηρούσα με τον τρόπο που νομίζει. Αναρωτιόμουν πόσες φορές έχει κολλήσει αυτό το σώμα πάνω σε μια γυναίκα που δεν ήταν η γυναίκα του.

Τη λυπάμαι.

Όταν φτάνουμε στον δέκατο όροφο, κοιτάζει πάλι το ντεκολτέ μου. «Μπορώ να σε βοηθήσω», λέει δείχνοντας με το κεφάλι τη βαλίτσα. Έχει ωραία φωνή. Αναρωτιέμαι πόσες κοπέλες έχουν γοητευτεί από αυτή την παντρεμένη φωνή. Με πλησιάζει, απλώνει το χέρι του στα κουμπιά και πατάει με θράσος αυτό που κλείνει την πόρτα.

Τον κοιτάζω στα μάτια και πατάω το κουμπί για να ανοίξουν οι πόρτες. «Θα τα καταφέρω».

Γνέφει σαν να καταλαβαίνει, αλλά στα μάτια του εξακολουθεί να υπάρχει μια πονηρή λάμψη που δικαιώνει την αντιπάθεια που ένιωσα για εκείνον. Βγαίνει από το ασανσέρ και πριν απομακρυνθεί γυρίζει και με κοιτάζει.

«Τα λέμε αργότερα, Τέιτ», λέει τη στιγμή που κλείνουν οι πόρτες.

Συνοφρυώνομαι. Δεν νιώθω καθόλου άνετα. Από τη στιγμή που μπήκα στο κτίριο μίλησα μόνο με δύο άτομα και ξέρουν ήδη ποια είμαι.

Μέχρι τον δέκατο όγδοο όροφο δεν μπαίνει κανείς άλλος στο ασανσέρ. Βγαίνω, βγάζω το κινητό μου από την τσέπη μου και πηγαίνω στα μηνύματα που έχω ανταλλάξει με τον Κόρμπιν. Δεν θυμάμαι τον αριθμό του διαμερίσματος. Είναι ή 1816 ή 1814.

Μήπως είναι 1826;

Σταματάω μπροστά στο 1814 γιατί στο πάτωμα του διαδρόμου βρίσκεται ένας αναίσθητος άντρας, ακουμπισμένος στην πόρτα του 1816.

Σε παρακαλώ, ας μην είναι το 1816.

Βρίσκω το μήνυμα στο κινητό. Είναι το 1816.

Σιγά μη δεν ήταν.

Πηγαίνω αργά προς την πόρτα ελπίζοντας να μην τον ξυπνήσω. Τα πόδια του είναι απλωμένα μπροστά και ακουμπάει με την πλάτη στην πόρτα του Κόρμπιν. Το πιγούνι του έχει γείρει στο στήθος του και ροχαλίζει.

«Με συγχωρείτε», λέω ψιθυριστά.

Δεν κουνιέται.

Σηκώνω το πόδι μου και τον σκουντάω στον ώμο με το πέλαμα μου. «Πρέπει να μπω στο διαμέρισμα».

Κουνιέται και μετά ανοίγει αργά τα μάτια του και κοιτάζει ευθεία μπροστά του, τα πόδια μου.

Το βλέμμα του καρφώνεται στα γόνατά μου και σμίγει τα φρύδια του καθώς γέρνει μπροστά συνοφρυωμένος. Σηκώνει το χέρι του και αγγίζει το γόνατό μου με το δάχτυλό του σαν να μην έχει ξαναδεί γόνατο. Κατεβάζει το χέρι του, κλείνει τα μάτια του και αποκοιμιέται πάλι πάνω στην πόρτα.

Υπέροχα.

Ο Κόρμπιν θα έρθει αύριο, έτσι τον παίρνω τηλέφωνο για να μάθω αν πρέπει να ασχοληθώ με αυτόν τον τύπο.

«Τέιτ;» λέει μόλις σηκώνει το τηλέφωνο χωρίς να με χαιρετήσει.

«Ναι», απαντάω. «Έφτασα σπίτι, αλλά δεν μπορώ να μπω μέσα γιατί ένας μεθυσμένος έχει λιποθυμήσει μπροστά στην πόρτα σου. Τι προτείνεις;»

«Στο δεκαοχτώ δεκαέξι;» ρωτάει. «Είσαι σίγουρη ότι είναι το σωστό διαμέρισμα;»

«Απολύτως».

«Είσαι σίγουρη ότι είναι μεθυσμένος;»

«Απολύτως».

«Παράξενο», λέει. «Τι φοράει;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις τι φοράει;»

«Αν φοράει στολή πλότου, πιθανότατα μένει στο κτίριο. Το συγκρότημα έχει συμβόλαιο με την αεροπορική».

Αυτός ο τύπος δεν φοράει στολή, αλλά δεν μπορώ να μην προσέξω ότι το τζιν και το μαύρο μπλουζάκι του εφαρμόζουν πολύ καλά στο σώμα του.

«Δεν φοράει στολή», λέω.

«Δεν μπορείς να περάσεις χωρίς να τον ξυπνήσεις;»

«Θα πρέπει να τον μετακινήσω. Αν ανοίξω την πόρτα, θα πέσει μέσα».

Για μερικά δευτερόλεπτα σκέφτεται χωρίς να μιλάει. «Πήγαινε κάτω και ζήτη τον Καπ», λέει. «Του είπα ότι θα ερχόσουν απόψε. Μπορεί να περιμένει μαζί σου μέχρι να μπει στο διαμέρισμα».

Αναστενάζω γιατί έχω οδηγήσει έξι ώρες και δεν έχω κουράγιο να κατέβω πάλι κάτω. Επίσης αναστενάζω γιατί ο Καπ

είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα μπορούσε να βοηθήσει στη συγκεκριμένη περίπτωση.

«Απλώς συνέχισε να μου μιλάς μέχρι να μπω στο διαμέρισμα».

Προτιμώ το δικό μου σχέδιο. Στερεώνω το τηλέφωνο ανάμεσα στον ώμο και στο αφτί μου και ψάχνω στην τσάντα μου για το κλειδί που μου έστειλε ο Κόρμπιν. Το βάζω στην κλειδαριά και αρχίζω να ανοίγω την πόρτα, αλλά καθώς ανοίγει, ο μεθυσμένος πέφτει προς τα πίσω. Βογκάει, αλλά δεν ανοίγει τα μάτια του.

«Κρίμα που είναι λιώμα», λέω στον Κόρμπιν. «Δεν είναι καθόλου άσχημος».

«Τέιτ, μπες μέσα και κλείδωσε την πόρτα για να μπορέσω να κλείσω το τηλέφωνο».

Κάνω μια γκριμάτσα. Παραμένει ο αυταρχικός αδελφός που ήταν πάντα. Ήξερα ότι το να μείνω μαζί του δεν θα ήταν καλό για τη σχέση μας δεδομένου πόσο πατρικά μου φερόταν όταν ήμαστε μικρότεροι. Όμως δεν είχα χρόνο να βρω δουλειά και διαμέρισμα και να τακτοποιηθώ πριν αρχίσουν τα μαθήματα, έτσι δεν είχα άλλη επιλογή.

Ελπίζω ότι η κατάσταση μεταξύ μας θα είναι διαφορετική τώρα. Ο Κόρμπιν είναι είκοσι πέντε κι εγώ είκοσι τρία και αν δεν μπορέσουμε να συνυπάρξουμε καλύτερα από ό,τι όταν ήμαστε παιδιά, έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας για να ωριμάσουμε.

Βέβαια, αυτό εξαρτάται από τον Κόρμπιν και από το πόσο έχει αλλάξει από τότε που ζούσαμε μαζί. Τότε τον ενοχλούσε όποιος έβγαινε μαζί μου, όλοι μου οι φίλοι, κάθε μου επιλογή – ακόμα και το πανεπιστήμιο στο οποίο ήθελα να πάω. Φυσικά δεν έδινα καμία σημασία στη γνώμη του. Η απόσταση

και ο χρόνος που περάσαμε χώρια τον έκαναν να σταματήσει να ασχολείται μαζί μου, αλλά η συμβίωσή μας θα είναι η απόλυτη δοκιμασία της υπομονής μας.

Περνάω την τσάντα μου στον ώμο μου, αλλά πάνεται στη λαβή της βαλίτσας και έτσι την αφήνω να πέσει στο πάτωμα. Σφίγγω το πόμολο με το αριστερό μου χέρι και κρατάω την πόρτα ώστε να μην πέσει ο τύπος μέσα. Σπρώχνω τον ώμο του με το πόδι μου για να τον απομακρύνω από την πόρτα.

Δεν κουνιέται.

«Είναι πολύ βαρύς, Κόρμπιν. Θα πρέπει να σε κλείσω για να χρησιμοποιήσω και τα δυο μου χέρια».

«Όχι, μην κλείσεις. Βάλε το τηλέφωνο στην τσέπη σου, αλλά μην το κλείσεις».

Κοιτάζω τη φαρδιά μπλούζα και το κολάν μου. «Δεν έχω τσέπες. Θα μπεις στο σουτιέν μου».

Ο Κόρμπιν βγάζει έναν ήχο αηδίας καθώς απομακρύνω το τηλέφωνο από το αφτί μου και το χώνω στο σουτιέν μου. Βγάζω το κλειδί από την κλειδαριά και πάω να το ρίξω μέσα στην τσάντα μου, αλλά αστοχώ και πέφτει στο πάτωμα. Σκύβω για να πιάσω τον μεθυσμένο για να τον μετακινήσω.

«Εντάξει, φίλε μου», λέω καθώς προσπαθώ να τον τραβήξω από την πόρτα. «Συγγνώμη που διακόπτω τον ύπνο σου, αλλά πρέπει να μπω μέσα στο διαμέρισμα».

Τελικά καταφέρνω να τον ακουμπήσω στην κάσα της πόρτας ώστε να μην πέσει μέσα στο διαμέρισμα και μετά ανοίγω την πόρτα και γυρίζω να πάρω τα πράγματά μου.

Κάτι ζεστό τυλίγεται γύρω από τον αστραγάλό μου.

Κοκαλώνω,

Κοιτάζω κάτω.

«Άφησέ με!» φωνάζω κλοτσώντας το χέρι που σφίγγει

τον αστράγαλό μου τόσο δυνατά, που είμαι σίγουρη ότι θα μελανιάσω. Ο μεθυσμένος σηκώνει το κεφάλι του και με κοιτάζει. Προσπαθώ να τραβήξω το πόδι μου, αλλά πέφτω προς τα πίσω μέσα στο διαμέρισμα.

«Πρέπει να μπω εκεί μέσα», μουρμουρίζει τη στιγμή που σκάω στο πάτωμα. Επιχειρεί να σπρώξει την πόρτα με το άλλο του χέρι και αμέσως πανικοβάλλομαι. Τραβάω μέσα τα πόδια μου, αλλά έρχεται μαζί και το χέρι του. Με το ελεύθερο πόδι μου κλοτσάω την πόρτα που χτυπάει κατευθείαν πάνω στον καρπό του.

«Σκατά!» φωνάζει. Προσπαθεί να τραβήξει το χέρι του, αλλά το πόδι μου εξακολουθεί να σπρώχνει την πόρτα. Μειώνω την πίεση ώστε να μπορέσει να το τραβήξει και αμέσως μετά κλοτσάω την πόρτα για να την κλείσω. Σηκώνομαι όρθια, κλειδώνω, βάζω τον σύρτη και την αλυσίδα όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Μόλις ηρεμεί η καρδιά μου, αρχίζει να μου φωνάζει.

Η καρδιά μου μου φωνάζει.

Με μια βαθιά αντρική φωνή.

Ακούγεται σαν να φωνάζει «Τέιτ! Τέιτ!».

Ο Κόρμπιν.

Κοιτάζω αμέσως το στήθος μου, βγάζω το τηλέφωνο από το σουτιέν μου και το φέρνω στο αφτί μου.

«Τέιτ! Αλάντησέ μου!»

Μορφάζω και απομακρύνω το τηλέφωνο από το αφτί μου. «Είμαι καλά», λέω ξέπνοη. «Είμαι μέσα. Κλείδωσα την πόρτα».

«Χριστέ μου!» λέει ανακουφισμένος. «Με κατατρόμαξες. Τι στον διάολο συνέβη;»

«Προσπάθησε να μπει μέσα. Αλλά κλείδωσα την πόρτα».

Ανάβω το φως του σαλονιού, κάνω τρία βήματα και σταματάω.
Μπράβο, Τέιτ.

Συνειδητοποιώ τι έχω κάνει και γυρίζω προς την πόρτα.

«Ε, Κόρμπιν;» διστάζω. «Άφησα έξω τα πράγματά μου και τα χρειάζομαι. Θα μπορούσα να τα πάρω στα γρήγορα, αλλά για κάποιο λόγο ο τύπος πιστεύει ότι πρέπει να μπει στο διαμέρισμά σου, συνεπώς δεν πρόκειται να ξαναοίξω την πόρτα. Έχεις καμία ιδέα;»

Για λίγα δευτερόλεπτα μένει σιωπηλός. «Τι άφησες στον διάδρομο;»

Δεν θέλω να απαντήσω, αλλά το κάνω. «Τη βαλίτσα μου».

«Χριστέ μου, Τέιτ», μουρμουρίζει.

«Και... την τσάντα μου».

«Γιατί στον διάολο είναι έξω η τσάντα σου;»

«Επίσης, μπορεί να άφησα το κλειδί του διαμερισμάτος σου στο πάτωμα του διαδρόμου».

Δεν απαντάει καν. Απλώς βογκάει. «Θα πάρω τον Μάιλς να δω αν είναι σπίτι. Δώσε μου δύο λεπτά».

«Περίμενε. Ποιος είναι ο Μάιλς;»

«Μένει απέναντι. Ό,τι και αν γίνει, μην ανοίξεις την πόρτα μέχρι να σε πάρω τηλέφωνο».

Ο Κόρμπιν κλείνει κι εγώ ακουμπάω στην πόρτα.

Είμαι στο Σαν Φρανσίσκο μόνο τριάντα λεπτά και του έχω γίνει ήδη μελάς. Αναμενόμενο. Θα είμαι τυχερή αν με αφήσει να μείνω εδώ μέχρι να βρω δουλειά. Ελπίζω να μην πάρει πολύ καιρό δεδομένου ότι έχω κάνει τρεις αιτήσεις για θέση νοσοκόμας στο κοντινότερο νοσοκομείο. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να δουλεύω νύχτες ή Σαββατοκύριακα ή και τα δύο, αλλά θα κάνω οτιδήποτε προκειμένου να μην ξοδέψω τις οικονομίες μου τώρα που γύρισα πίσω στο πανεπιστήμιο.

Χτυπάει το τηλέφωνό μου. Γλιστράω τον αντίχειρά μου στην οθόνη και απαντάω. «Γεια».

«Τέιτ;»

«Ναι», απαντάω ενώ αναρωτιέμαι γιατί διπλοτσεκάρει πάντα ότι είμαι εγώ. Εκείνος με κάλεσε, άρα ποιος άλλος θα μπορούσε να απαντήσει με τη δική μου φωνή;

«Βρήκα τον Μάιλς».

«Ωραία. Θα με βοηθήσει να πάρω τα πράγματά μου;»

«Όχι ακριβώς», λέει ο Κόρμπιν. «Θέλω να μου κάνεις μια τεράστια χάρη».

Ακουμπάω πάλι το κεφάλι μου στην πόρτα. Έχω την αίσθηση ότι οι επόμενοι μήνες θα είναι γεμάτοι δυσάρεστες χάρες αφού εκείνος μου κάνει την τεράστια χάρη να μείνω στο σπίτι του. Πλύσιμο πιάτων; Τσεκ. Μπουγάδα; Τσεκ. Ψώνια; Τσεκ.

«Τι θέλεις;» τον ρωτάω.

«Ο Μάιλς χρειάζεται τη βοήθειά σου».

«Ο γείτονας;» Καταλαβαίνω τι πρόκειται να πει και κλείνω τα μάτια μου. «Κόρμπιν, σε παρακαλώ, μη μου πεις ότι ο τύπος που τηλεφώνησες για να με προστατέψει από τον μεθυσμένο είναι ο μεθυσμένος».

Ο Κόρμπιν αναστενάζει. «Θέλω να ξεκλειδώσεις την πόρτα και να τον αφήσεις να μπει. Άφησέ τον να κοιμηθεί στον καναπέ. Θα είμαι εκεί νωρίς το πρωί. Μόλις ξεμεθύσει, θα καταλάβει πού βρίσκεται και θα πάει αμέσως στο σπίτι του, μην ανησυχείς».

Κουνάω το κεφάλι μου. «Σε τι είδους συγκρότημα κατοικιών ζεις; Πρέπει να περιμένω ότι θα με χουφτώνουν μεθυσμένοι κάθε φορά που γυρίζω σπίτι;»

Ακολουθεί μια μεγάλη παύση. «Σε χούφτωσε;»

«Το “χούφτωσε” μπορεί να είναι υπερβολικό. Με άρπαξε από τον αστράγαλο».

Ο Κόρμπιν αναστενάζει. «Κάνε το για εμένα, Τέιτ. Τηλεφώνησέ μου πάλι μόλις τον βάλεις μέσα και πάρεις τα πράγματά σου».

«Εντάξει». Βογκάω αναγνωρίζοντας την ανησυχία στη φωνή του.

Κλείνω το τηλέφωνο και ανοίγω την πόρτα. Ο μεθυσμένος πέφτει πάνω στον ώμο του και το κινητό του γλιστράει από το χέρι του και πέφτει στο πάτωμα, δίπλα στο κεφάλι του. Τον γυρίζω ανάσκελα και τον κοιτάζω. Ανοίγει λίγο τα μάτια του και επιχειρεί να με κοιτάξει, αλλά τα βλέφαρά του κλείνουν.

«Δεν είσαι ο Κόρμπιν», λέει.

«Όχι, δεν είμαι. Αλλά είμαι η νέα σου γειτόνισσα και μετά από αυτό θα μου χρωστάς τουλάχιστον πενήντα κούπες ζάχαρη».

Τον πιάνω από τις μασχάλες και προσπαθώ να τον κάνω να σηκωθεί, αλλά δεν το κάνει. Δεν νομίζω ότι μπορεί. Πώς μπορεί να μεθύσει τόσο πολύ κάποιος;

Τον πιάνω από τα χέρια και αρχίζω να τον σέρνω μέχρι να μπει ολόκληρος μέσα και να μπορέσω να κλείσω την πόρτα. Παίρνω όλα μου τα πράγματα από τον διάδρομο και μετά κλείνω και κλειδώνω την πόρτα. Παίρνω ένα μαξιλαράκι από τον καναπέ, το βάζω κάτω από το κεφάλι του και τον γυρίζω στο πλάι σε περίπτωση που κάνει εμετό τη νύχτα.

Και αυτή είναι όλη η βοήθεια που θα λάβει από εμένα.

Τον αφήνω να κοιμάται βολεμένος στη μέση του σαλονιού και κοιτάζω το διαμέρισμα.

Το σαλόνι είναι τρεις φορές μεγαλύτερο από το σαλόνι στο προηγούμενο διαμέρισμα του Κόρμπιν. Η τραπεζαρία και το

σαλόνι είναι ένας ενιαίος χώρος, αλλά η κουζίνα χωρίζεται με έναν μισό τοίχο. Παντού υπάρχουν αρκετοί σύγχρονοι πίνακες ζωγραφικής και οι φαρδιοί μαλακοί καναπέδες έχουν ένα απαλό ταμπά χρώμα που αντισταθμίζει τα ζωηρά χρώματα των πινάκων. Την τελευταία φορά που έμεινα μαζί του είχε ένα φουτόν, ένα πουφ και αφίσες με μοντέλα στους τοίχους.

Νομίζω ότι ο αδελφός μου άρχισε τελικά να μεγαλώνει.

«Πολύ εντυπωσιακό, Κόρμπιν», λέω δυνατά καθώς πηγαίνω από δωμάτιο σε δωμάτιο ανάβοντας τα φώτα και επιθεωρώντας το προσωρινό μου σπίτι. Με ενοχλεί που είναι τόσο όμορφο. Δεν θα είμαι πρόθυμη να βρω δικό μου σπίτι μόλις εξοικονομήσω αρκετά χρήματα.

Μπαίνω στην κουζίνα και ανοίγω το ψυγείο. Στην πόρτα υπάρχουν βάζα με σάλτσες, στο μεσαίο ράφι ένα κουτί με τα υπολείμματα μιας πίτσας και στο επάνω ένα εντελώς άδειο μπουκάλι από γάλα.

Δεν έχει τρόφιμα. Δεν εκπλήσσομαι, δεν θα μπορούσε να έχει αλλάξει τόσο πολύ.

Παίρνω ένα μπουκάλι εμφιαλωμένο νερό και πηγαίνω να βρω το δωμάτιο στο οποίο θα μείνω τους επόμενους μήνες. Υπάρχουν δύο κρεβατοκάμαρες, έτσι μπαίνω σε αυτή που δεν είναι του Κόρμπιν και ακουμπάω τη βαλίτσα πάνω στο κρεβάτι. Έχω άλλες τρεις βαλίτσες και τουλάχιστον έξι κούτες στο αυτοκίνητο, για να μην αναφέρω όλα τα ρούχα που είναι σε κρεμάστρες, αλλά δεν σκοπεύω να τα μεταφέρω απόψε. Ο Κόρμπιν είπε ότι θα επιστρέψει το πρωί και θα το αφήσω σε εκείνον.

Φοράω ένα παντελόνι φόρμας κι ένα φανελάκι, πλένω τα δόντια μου και ετοιμάζομαι για ύπνο. Κανονικά θα με άγχωνε η παρουσία ενός ξένου στο διαμέρισμα, αλλά κάτι μου λέει

ότι δεν πρέπει να ανησυχώ. Ο Κόρμπιν δεν θα μου ζητούσε ποτέ να βοηθήσω κάποιον που θα μπορούσε να αποτελέσει απειλή για εμένα με οποιονδήποτε τρόπο. Πράγμα που με μπερδεύει, γιατί αν ο Μάλις συνηθίζει να συμπεριφέρεται έτσι, εκπλήσσομαι που ο Κόρμπιν μου ζήτησε να τον βάλω μέσα.

Ο Κόρμπιν δεν εμπιστεύεται κανέναν άντρα δίπλα μου και φταίει ο Μπλέικ γι' αυτό. Ήταν η πρώτη μου σχέση, όταν ήμουν δεκαπέντε ετών, και ο καλύτερος φίλος του Κόρμπιν. Ο Μπλέικ ήταν δεκαεφτά και ήμουν ερωτευμένη μαζί του για μήνες. Βέβαια, εγώ και οι φίλες μου ερωτευόμασταν τρελά τους φίλους του Κόρμπιν απλώς επειδή ήταν μεγαλύτεροι από εμάς.

Τα περισσότερα Σαββατοκύριακα ο Μπλέικ έμενε το βράδυ στο σπίτι μας και βρήκαμε πάντα έναν τρόπο να μείνουμε μόνοι όταν δεν πρόσεχε ο Κόρμπιν. Το ένα έφερε το άλλο και μετά από αρκετά Σαββατοκύριακα κρυφτού ο Μπλέικ μου είπε ότι ήθελε να επισημοποιήσουμε τη σχέση μας. Αυτό που δεν προέβλεψε ο Μπλέικ ήταν η αντίδραση του Κόρμπιν όταν θα μου ράγιζε την καρδιά.

Και μου τη ράγισε για τα καλά. Όσο μπορεί να ραγίσει η καρδιά μιας δεκαπεντάχρονης μετά από μια κρυφή σχέση δύο εβδομάδων. Αποδείχτηκε ότι κατά τη διάρκεια αυτών των δύο εβδομάδων έβγαине με αρκετές κοπέλες. Όταν το έμαθε ο Κόρμπιν, η φιλία τους τέλειωσε και προειδοποίησε όλους τους φίλους του να μείνουν μακριά μου. Δεν μπορούσα να βγω ραντεβού στο λύκειο μέχρι να μετακομίσει ο Κόρμπιν. Αλλά ακόμα και τότε τα αγόρια απέφευγαν τη μικρή αδελφή του Κόρμπιν γιατί είχαν ακούσει διάφορα.

Όσο κι αν το απεχθανόμουν τότε, τώρα θα το δεχόμουν

πρόθυμα. Από το λύκειο και μετά δεν ήταν λίγες οι σχέσεις που δεν πήγαν καλά. Συζούσα με τον τελευταίο μου σύντροφο για πάνω από έναν χρόνο, μέχρι που καταλάβαμε ότι θέλαμε διαφορετικά πράγματα από τη ζωή. Εκείνος με ήθελε σπίτι κι εγώ ήθελα να κάνω καριέρα.

Έτσι βρέθηκα εδώ. Για να κάνω το μεταπτυχιακό μου στη νοσηλευτική και ό,τι μπορώ για να αποφύγω τις σχέσεις. Τελικά η συγκατοίκηση με τον Κόρμπιν ίσως να μην είναι κακή ιδέα.

Πηγαίνω πάλι στο σαλόνι για να σβήσω τα φώτα, αλλά όταν στρίβω στη γωνία σταματάω απότομα.

Ο Μάιλς έχει σηκωθεί από το πάτωμα και βρίσκεται στην κουζίνα. Έχει σταυρώσει τα χέρια του πάνω στον πάγκο της κουζίνας κι έχει ακουμπήσει πάνω το κεφάλι του. Κάθεται στην άκρη του скаμπτό και δείχνει έτοιμος να πέσει από στιγμή σε στιγμή. Δεν μπορώ να καταλάβω αν κοιμάται ή αν προσπαθεί να συνέλθει.

«Μάιλς;»

Δεν κουνιέται όταν φωνάζω το όνομά του, έτσι τον πλησιάζω και ακουμπάω απαλά το χέρι μου στον ώμο του και τον σκουντάω για να ξυπνήσει. Μόλις τον αγγίζουν τα δάχτυλά μου, του ξεφεύγει μια πνιχτή κραυγή και ανακάθεται σαν να τον ξύπνησα στη μέση ενός ονείρου.

‘Η ενός εφιάλτη.

Κατεβαίνει αμέσως από το скаμπτό, αλλά τα πόδια του δεν τον κρατούν. Παραπατάει, έτσι βάζω το χέρι του στους ώμους μου και προσπαθώ να τον βγάλω από την κουζίνα.

«Πάμε στον καναπέ, φιλαράκο».

Ακουμπάει το μέτωπό του στο πλάι του κεφαλιού μου και προχωράει παραπατώντας, δυσκολεύοντάς με περισσότερο

να τον κρατήσω όρθιο. «Δεν με λένε φιλαράκο», ψελλίζει. «Με λένε Μάιλς».

Φτάνουμε μπροστά στον καναπέ και προσπαθώ να τον ξεκολλήσω από πάνω μου. «Εντάξει, Μάιλς. Όποιος κι αν είσαι, είναι ώρα να κοιμηθείς».

Πέφτει στον καναπέ, αλλά δεν αφήνει τους ώμους μου. Με παρασύρει μαζί του και προσπαθώ αμέσως να αποτραβηχτώ.

«Ρέιτσελ, μη», ικετεύει. Με αρπάζει από το χέρι και προσπαθεί να με τραβήξει στον καναπέ μαζί του.

«Δεν με λένε Ρέιτσελ», λέω ελευθερώνοντας το χέρι μου από την ατσάλινη λαβή του. «Με λένε Τέιτ». Δεν ξέρω γιατί διευκρινίζω ποιο είναι το όνομά μου αφού αποκλείεται να θυμάται αυτή τη συζήτηση αύριο. Πηγαίνω εκεί που είναι το μαξιλάρι και το μαζεύω από το πάτωμα.

Διστάζω πριν του το δώσω, γιατί τώρα έχει γυρίσει στο πλάι και το πρόσωπό του είναι χωμένο στο μαξιλάρι του καναπέ. Σφίγγει τον καναπέ τόσο δυνατά, που οι αρθρώσεις του έχουν ασπρίσει. Στην αρχή νομίζω ότι θα κάνει εμετό, αλλά μετά συνειδητοποιώ πόσο λάθος κάνω.

Δεν κάνει εμετό.

Κλαίει.

Δυνατά.

Τόσο δυνατά, που δεν βγάζει καν ήχο.

Δεν τον ξέρω αυτόν τον τύπο, αλλά είναι δύσκολο να βλέπω την απόγνωση του. Κοιτάζω πρώτα τον διάδρομο και μετά πάλι εκείνον ενώ αναρωτιέμαι αν πρέπει να τον αφήσω μόνο του από διακριτικότητα. Το τελευταίο που θέλω είναι να μπλεχτώ στα προβλήματα κάποιου. Μέχρι τώρα έχω καταφέρει να αποφύγω τα δράματα στο φιλικό μου περιβάλλον και δεν σκοπεύω να ξεκινήσω τώρα. Το ένστικτό μου μου λέει

να απομακρυνθώ, αλλά για κάποιο παράξενο λόγο νιώθω συμπόνια γι' αυτόν. Ο πόνος του φαίνεται αυθεντικός και όχι αποτέλεσμα της υπερβολικής κατανάλωσης αλκοόλ.

Γονατίζω μπροστά του και αγγίζω τον ώμο του. «Μάιλς;»

Παίρνει μια μεγάλη ανάσα και σηκώνει αργά το πρόσωπό του για να με κοιτάξει. Τα μάτια του είναι πρησμένα και κατακόκκινα. Δεν είμαι σίγουρη αν φταίει το αλκοόλ ή το κλάμα. «Συγγνώμη, Ρέιτσελ», λέει και απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου. Το βάζει στον αυχένα μου, με τραβάει προς το μέρος του και χώνει το πρόσωπό του στην καμπύλη ανάμεσα στον λαιμό και τον ώμο μου. «Συγγνώμη».

Δεν έχω ιδέα ποια είναι η Ρέιτσελ ή τι της έκανε, αλλά αν πονάει αυτός τόσο πολύ, δεν θέλω ούτε να σκέφτομαι πώς νιώθει εκείνη. Μπαίνω στον πειρασμό να πάρω το κινητό του, να βρω το όνομά της και να της τηλεφωνήσω για να έρθει να το διορθώσει αυτό. Αντ' αυτού τον σπρώχνω απαλά στον καναπέ. Ακουμπάω κάτω το μαξιλάρι και τον παροτρύνω να ξαπλώσει. «Κοιμήσου, Μάιλς», λέω τρυφερά.

Όταν το κεφάλι του πέφτει στο μαξιλάρι, τα μάτια του είναι γεμάτα πόνο. «Με μισείς πολύ», λέει αρπάζοντας το χέρι μου. Τα μάτια του κλείνουν πάλι και αναστενάζει βαριά.

Τον κοιτάζω αμίλητη χωρίς να τραβήξω το χέρι μου, περιμένοντας να ηρεμήσει, να μείνει ακίνητος και να σταματήσει να κλαίει. Τραβάω το χέρι μου, αλλά μένω δίπλα του για λίγα λεπτά ακόμα.

Ακόμα και κοιμισμένος δείχνει να υποφέρει. Το πρόσωπό του είναι συνοφρυωμένο και η ανάσα του ακανόνιστη και όχι ήρεμη και ρυθμική.

Για πρώτη φορά παρατηρώ μια τραχιά ουλή, με μήκος περίπου δέκα εκατοστά, που διατρέχει όλη τη δεξιά πλευρά του

σαγονιού του. Σταματάει πέντε εκατοστά από τα χείλη του. Νιώθω μια παράξενη παρόρμηση να την αγγίξω, να περάσω το δάχτυλό μου από πάνω της, αλλά αντ' αυτού το χέρι μου πάει στα μαλλιά του. Είναι κοντά στο πλάι, λίγο μακρύτερα στην κορυφή κι έχουν το τέλειο καστανόξανθο χρώμα. Τα χαϊδεύω για να τον παρηγορήσω, παρόλο που ίσως να μην του αξίζει.

Ίσως να του αξίζει όλη αυτή η μεταμέλεια που νιώθει γι' αυτό που έκανε στη Ρέιτσελ, αλλά τουλάχιστον τη νιώθει. Αυτό πρέπει να του το αναγνωρίσω.

Ό,τι και να έκανε στη Ρέιτσελ, τουλάχιστον την αγαπάει αρκετά για να το έχει μετανιώσει.

Κεφάλαιο Δύο

ΜΑΪΛΣ

Έξι χρόνια πριν

Ανοίγω την πόρτα της γραμματείας και αφήνω το φύλλο παρουσιών στο γραφείο της γραμματέως. Τη στιγμή που κάνω μεταβολή για να επιστρέψω στην τάξη με σταματάει με μια ερώτηση. «Είσαι στην τάξη των αγγλικών του κυρίου Κλείτον, έτσι δεν είναι, Μάιλς;»

«Ναι», απαντάω στην κυρία Μπόρντεν. «Θέλετε να του πάω κάτι;»

Χτυπάει το τηλέφωνο στο γραφείο της και γνέφει σηκώνοντας το ακουστικό. Το καλύπτει με την παλάμη της. «Περιμένε ένα δυο λεπτά», λέει δείχνοντας με το κεφάλι προς το γραφείο του διευθυντή. «Μόλις γράφτηκε μια καινούρια μαθήτρια και έχει τον κύριο Κλείτον αυτό το τρίμηνο. Θα ήθελα να της δείξεις πού είναι η τάξη».

Συμφωνώ και κάθομαι σε μία από τις καρέκλες που είναι κοντά στην πόρτα. Κοιτάζω τη γραμματεία γύρω μου και

συνειδητοποιώ ότι στα τέσσερα χρόνια μου εδώ είναι η πρώτη φορά που κάθομαι σε μια από αυτές τις καρέκλες. Πράγμα που σημαίνει ότι πέρασαν τέσσερα χρόνια χωρίς να με στείλουν στο γραφείο.

Η μητέρα μου θα ήταν περήφανη, αλλά εγώ απογοητεύομαι από τον εαυτό μου. Όλα τα αγόρια πρέπει να τιμωρηθούν τουλάχιστον μία φορά στο σχολείο. Βέβαια έχω μπροστά μου όλη την υπόλοιπη χρονιά για να το καταφέρω, άρα έχω κάτι να περιμένω.

Βγάζω το τηλέφωνό μου από την τσέπη ελπίζοντας να το δει η κυρία Μπόρντεν και να αποφασίσει να με σημειώσει για το παράπτωμα. Όταν σηκώνω το κεφάλι μου, εκείνη μιλάει ακόμα στο τηλέφωνο, αλλά τα βλέμματά μας συναντιούνται. Απλώς μου χαμογελάει και συνεχίζει τη δουλειά της.

Κουνάω το κεφάλι μου απογοητευμένος και αρχίζω να γράφω ένα μήνυμα στον Ίαν. Δεν χρειάζονται πολλά για να ενθουσιαστείς σε αυτά τα μέρη. Δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα.

Εγώ: Σήμερα γράφτηκε μια καινούρια κοπέλα. Στην τρίτη λυκείου.

Ίαν: Είναι σέξι;

Εγώ: Δεν την έχω δει ακόμα. Θα τη συνοδέψω στην τάξη.

Ίαν: Αν είναι σέξι, βγάλε τη μια φωτογραφία.

Εγώ: Θα το κάνω. Παρεμπιπτόντως πόσες φορές μπήκες τιμωρία φέτος;

Ίαν: Δύο. Γιατί; Τι έκανες;

Δύο; Ναι, πρέπει να κάνω την επανάστασή μου πριν από την αποφοίτηση. Σίγουρα πρέπει να καθυστερήσω να παραδώσω κάποια εργασία.